

מת (מרכז) 16933-08-25 - מדינת ישראל נ' עמאר אבו רקייק)

מ"ת (מרכז) 16933-08-25 - מדינת ישראל נ' עמאר אבו רקייק (מחוזי מרכז)

מ"ת (מרכז) 16933-08-25

מדינת ישראל

נגד

עמאר אבו רקייק)

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[21.10.2025]

כבוד השופט אליאנא דניאלי

החלטה

לפני בקשה להורות על מעצרו של משיב 11 (להלן: "משיב 11" ו/או המשיב) עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. כתב האישום

ביום 7.8.25 הוגש נגד המשיב ו- 12 משיבים נוספים כתב אישום הנושא 10 אישומים.

במסגרת האישומים השישי והתשיעי מיוחסות למשיב העבירות הבאות: נשיאה והובלת נשק בצוותא, עבירה בניגוד לסעיף 144(ב) רישא יחד עם סעיף 29(א) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), סיוע לסחר בנשק, עבירה בניגוד לסעיף 144(ב2) יחד עם סעיף 31 בחוק העונשין, והחזקת חלק, אביזר או תחמושת של נשק שלא כדין, עבירה בניגוד לסעיף 144(א) סיפא בחוק העונשין.

יצוין עוד כי כתב האישום מהווה חלק מפרשייה במסגרתה הואשמו בסך הכל 40 נאשמים בביצוע עבירות נשק וסמים. ככלל, נאסף חומר הראיות במסגרת פעילותו של סוכן סמוי, אשר ביצע עם המעורבים השונים עסקאות מבוקרות. מעובדות האישום השישי עולה כי בין הסוכן למשיבים 5 ו- 6 קיימת הכרות מוקדמת. אין הכרות מוקדמת בין הסוכן למשיב שבפניי.

בסמוך ליום 4.2.2025 שלח משיב 5 לסוכן תמונות ובהן חפץ הנחזה לרובה מסוג 16M אותו אחז משיב 5 בידו, חפץ נחזה לאקדח לצד כסף מזומן, וחפץ הנחזה לרובה שהושען על גלגל רכב. בהמשך ובעקבות שליחת התמונות, תיאמו הסוכן ומשיב 5 רכישת רובה תמורת 70,000 ₪. משיב 5 שלח לסוכן סרטון בו נראה הרובה, והשניים סיכמו כי הסוכן ירכוש אותו ביום 13.2.2025.

ביום 13.2.2025 בצהריים, הגיע הסוכן ברכב לנקודת מפגש. בהגיעו פגש במשיב 5 והשניים נכנסו יחד למחסן סמוך כדי לראות את הרובה. עם כניסתם למחסן, הוציא משיב 5 את הרובה והציגו לסוכן, אולם אז קיבל משיב 5 שיחת טלפון מהמשיב שבפניי, אשר הזהיר אותו כי כוח משטרתי נמצא בסמוך למקום. מיד יצאו משיב 5 והסוכן במהירות מהמחסן, כשמשיב 5 אחוז ברובה עטוף בבד.

בשלב זה הגיע למקום המשיב שבפניי ברכב מסוג טויוטה (להלן: "הרכב"), לתוכו הכניס משיב 5 את הרובה. משיב 5 הנחה את הסוכן לנסוע במהירות לכיוון תחנת דלק המצויה בכביש סמוך ואמר כי משיב 11 יסע אחריו ברכבו עד לתחנת הדלק, שם ימסור לו את הרובה. טרם הנסיעה, מסר הסוכן את הכסף למשיב 5. מיד לאחר מכן ובהתאם להנחיית משיב 5, החל הסוכן בנסיעה, כשמשיב 11 נוסע בעקבותיו. בשלב מסוים נעלם משיב 11 מדרכו של הסוכן. בהמשך נטל משיב 11 את הרובה מהרכב והחביאו במיקום שאינו ידוע למבקשת. אז עדכן משיב 11 את משיב 5 שהחיפוש המשטרתי בוצע בכתובת סמוכה ואינו נוגע אליהם. משהגיע הסוכן לביתו של משיב 5, פגש בו ובמשיב 6. משיב 5 הטיח בסוכן כי הוא סוכן סמוי, משום שהחיפוש המשטרתי בוצע בסמוך למועד הגעתו למקום. עוד עדכנו משיבים 5 ו- 6 את הסוכן בכזב כי הרובה נתפס על ידי המשטרה, וכי האדם שנשא את הרובה נעצר, והבטיחו לסוכן כי בימים הקרובים יביאו את הרובה לביתו של הסוכן. על רקע המתואר, החליטו משיבים 5 ו- 12 לזייף פרוטוקול בית משפט בהליך מעצר מדומה, על מנת להעבירו לסוכן, ואכן בהמשך שלח משיב 5 צילום של הפרוטוקול המזויף לסוכן, בו תוארו נסיבות המעצר המדומה, ובהן תפיסתו לכאורה של משיב 11 יחד עם הרובה ברכבו. בהמשך, שוחחו הסוכן ומשיב 5 מספר פעמים, במהלך הציע משיב 5 לסוכן כי במקום הרובה שנתפס במסגרת המעצר המדומה, ימכור משיב 5 לסוכן סם מסוכן מסוג קוקאין בעלות מוזלת, אך הסוכן סירב להצעה. מעובדות האישום התשיעי עולה כי בהמשך לאישום השישי, נעצר המשיב בביתו ביום 21.7.2025 בתל שבע. באותן נסיבות החזיק בסלון הבית שתי מחסניות ו"פונדה" של נשק. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים המשפטיים. ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום התשיעי, אך חלק על קיומן באשר לאישום השישי. הוא טען כי אין ראיות לכאורה באשר לעבירה של סיוע לסחר בנשק בצוותא, וכן כי חל כרסום של ממש בראיות לכאורה באשר לעבירה של נשיאה והובלת הנשק בצוותא. טיעוני המבקשת

המבקשת טענה כי ישנן די ראיות לכאוריות להוכחת אשמת המשיב במעשים המיוחסים לו. היא הפנתה בסוגיה זו לעדויות הסוכן, מהן עולה תיאום ביצוע עסקת רכישת הרובה עם משיב 5, לשיחות שנקלטו בהאזנות סתר ואשר בוצעו בין המשיב 5 למשיב, במסגרתן הם נשמעו מדברים על רובה, כשהמשיב מציין שאם היה יודע שמשיב 5 מוכר נשק, היה קונה ממנו, ושיחות האזנות סתר בין משיבים 5 ו- 12, בהן שוחחו על זיוף פרוטוקול בית המשפט על מנת להציגו לסוכן, כשמשיב 5 נשמע מנחה את משיב 12 לכתוב "טויוטה לבנה", ומתייחס אל המשיב כאל "עמאר הצולע".

כן נסמכת המבקשת על תמונת הפרוטוקול המזויף אותה שלח משיב 5 לסוכן, פרוטוקול בו מצוין כי סמוך לשכונה 23 בתל שבע נתפס נשק מסוג 16M עטוף בתוך רכב טויוטה, ועל סרטון ודו"ח צפייה במצלמות רכב הסוכן, מהם ניתן ללמוד שבסמוך למועד ביצוע העסקה הגיע רכב טויוטה לבן וחנה בסמוך לרכב הסוכן, כשאז נראה מגיע משיב 5 ומכניס דרך חלון הרכב חפץ ארוך עטוף בכיסוי שחור, והסוכן נראה מוציא חבילת כסף מבין המושבים הקדמיים ברכבו. לאחר מכן נוסע הסוכן מהמקום, וגם רכב הטויוטה נראה עוזב את המקום באותה עת. עוד מסתמכת המבקשת על מחקרי תקשורת ופריקת מכשיר הטלפון הנייד של המשיב, המלמדים כי בינו לבין משיב 5 התקיימו שיחות במועדים הרלבנטיים לעסקה.

המבקשת הפנתה עוד לחקירות המשיב, בהן שמר על זכות השתיקה באופן כמעט גורף. לצד שתיקתו, אישר המשיב קשר משפחתי למשיב 5, ושלל כל קשר לנשק. כן אישר כי יש לו רכב מסוג טויוטה לבנה, ואישר את מספר הטלפון ממנו בוצעו שיחות האזנות הסתר ומחקרי התקשורת. הוא אף אישר כי יש לו פציעה ברגל, נתון העולה בקנה אחד עם התייחסות משיב 5 אליו כאל "עמאר הצולע".

טיעוני המשיב

ב"כ המשיב טען כי אין חולק שהסוכן והמשיב אינם מכירים, הם מעולם לא שוחחו, ולפיכך, נטען - המשיב לא ביצע עסקאות עם הסוכן ולא קיבל ממנו כסף. הוא אף לא ראה ולא היה חלק מהעברת הכסף בין משיב 5 לסוכן, ואין לו מושג אם עבר כסף ומתי.

המשיב לא היה חלק מהמעורבים בעסקה ולא היה צד לה, לא קשר קשר עם הסוכן ולא עודכן מראש. בהקשר זה נטען כי אין בחומר הראיות כל ראיה לפיה עודכן המשיב על פגישת משיבים 5 ו-6 עם הסוכן לצורך מכירת נשק. המשיב אישר כי אכן הזהיר את משיב 5 מפני כח משטרי הנמצא בסמוך לתל שבע, מקום בו מתגוררים חלק מהמשיבים, אולם לטענתו השיחה לא נועדה לקטיעת העסקה בין משיב 5 לסוכן או לבריתו מהמקום, אלא שמדובר בשיחה, אחת מיני רבות, בהן בני המשפחה מעדכנים אחד את השני אודות הגעת המשטרה לאזור מגוריהם. המשיב אישר עוד כי מחומר הראיות עולה שהוא הגיע למקום ברכב, וכי משיב 5 הכניס דרך חלון הרכב דבר מה ארוך שחור, אולם לטענת המשיב לא היה לו מושג מה הוכנס על ידי משיב 5 לרכבו, שכן החפץ היה עטוף בבד. עוד נטען, כי אף אם מדובר בחפץ דמוי נשק, הרי שאין כל ראיה בתיק שמדובר בנשק אמיתי, שכן הנשק לא נתפס מעולם.

בהתאמה, נטען, דומה כי משיב 5 כלל לא התכוון למכור לסוכן נשק, וכי כל כוונתו הייתה "לעקוץ" כסף מהסוכן, נוכח חשדו כי זה משמש כסוכן משטרי. לכן גם זויף פרוטוקול המעצר. למעשה, נטען, אין אף כל ראיה כי נעשה חיפוש על ידי המשטרה.

המשיב אינו יודע מה נאמר בין משיב 5 לסוכן באשר למפגש עתידי בו אמור היה הסוכן לקבל את הנשק, והלכה למעשה לא התקיים מפגש כזה. לשיטתו העסקה לא הושלמה בסופו של דבר, מאחר שלא מדובר היה בנשק אמיתי.

נטען כי אין כל ראיה לפיה הוא החביא את הנשק, ואף אם עולה כטענת המבקשת מהאזנות הסתר, כי החביא דבר מה, הרי שמשלא נתפס החפץ, אין ראיה כי מדובר בנשק. נוכח דברים אלו נטען כי אין כל ראיה להוכחת ביצוע עבירה של סיוע לסחר בנשק. אשר לעבירה של נשיאת נשק בצוותא והובלתו, חל כרסום של ממש בראיות המבקשת, ומשכך ניתן וראוי לבחון חלופת מעצר בעניינו. תגובת המבקשת לטיעוני המשיב המבקשת הפנתה לשיחות אותן קיים משיב 5 עם אחרים, מהן עולה כי הוא סבר שמדובר בסוכן סמוי, ולכן ברח ודאג להסתיר את הנשק. נטען בהקשר זה כי משהמשיב היה מודע לכך שמדובר בנשק, הוא פעל להחביאו. כן נטען, באשר לטענה כי אין המדובר בנשק, כי הסוכן ידע לזהות שמדובר בנשק. עיקרי הראיות והמסקנה העולה מהן כמפורט לעיל, המשיב חולק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום השישי. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בכתב, שמעתי טיעוניהם בעל פה ועיינתי בחומר החקירה אותו הציגה המבקשת, הגעתי למסקנה כי המבקשת עמדה ברף הראיות לכאורה הנדרש ממנה בשלב זה לביסוס אשמתו של המשיב בכל הנוגע לביצוע העבירה של נשיאת הנשק והובלתו בצוותא, וכי קיים קושי בהוכחת העבירה של הסיוע לסחר בנשק. יוזכר תחילה בהקשר זה, כי ההחלטה בדבר מעצרו של משיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו, נעשית על סמך חומר הראיות הגולמי, כאשר חומר הראיות טרם עבר את "מסננת" החקירה הנגדית. לפיכך, בשלב זה יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת אשמתו של המשיב, ואיני נדרשת להשתכנע כי ראיות המבקשת, עליהן היא מבקשת לסמוך ידיה לביסוס אשמתו של המשיב, הן מעבר לכל ספק סביר. די אם אקבע כי חומר החקירה מגלם פוטנציאל ראיתי לצורך הרשעתו של המשיב (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, (1996)). עוד נפסק, כי בשלב המעצר אין בית המשפט נדרש לשאלות של מהימנות עדים או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין, המצביעות על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה. ראיות המבקשת נבחנות על פי מבחן ה"אם נאמין", שמשמעו כי על בית המשפט לשאול עצמו אם בהינתן שיאמין לראיות המבקשת, כפי שהן מובאות בפניו, יהיה בהן כדי להביא למסקנה שהמשיב ביצע את המיוחס לו. כאמור, מטיעוני הצדדים עולה כי אין חולק שהמשיב לא הכיר את הסוכן טרם הארוע, השניים לא שוחחו מעולם ולא תואם ביניהם דבר ביחס לעסקה המתוכננת. לא הועברו כספים ביניהם ואין ראיות לכך שהמשיב קיבל תמורה כלשהי בעבור מעשיו.

מנגד, אין גם חולק כי לאחר שתואמה עסקת מכירת נשק בין הסוכן למשיב 5, והסוכן הגיע לשם כך למקום המפגש, התריע המשיב שבפניו על הימצאות המשטרה באזור, וכתוצאה מכך יצאו הסוכן ומשיב 5 במהירות את המחסן, המשיב הגיע למקום ברכבו, משיב 5 הכניס דבר מה ארוך ועטוף לרכב, והמשיב עזב את המקום.

אשר לתהיית המשיב האם משיב 5 התכוון לספק נשק של ממש למשיב, הרי שהראיות שהוצגו בפניו מלמדות כי קיים סיכוי של מעלה מהסביר כי כך היה. בהקשר זה יצויין זכ"ד התקשרות משיב 5 עם הסוכן, מיום 5.2.25, לגבי משלוח תמונות 16M לסוכן על ידי משיב 5, והתמונות עצמן. כן ר' בהקשר זה את הודעת הסוכן מיום 10.2.25 באשר להתקשרות האמורה. מהודעת הסוכן מיום 13.2.25 עולה כי הסוכן ומשיב 5 קיימו מספר שיחות בענין, כאשר משיב 5 הציע בסופו של יום לסוכן לרכוש ממנו רובה מסוג 16M במחיר של 70,000 ₪, וכך סוכם.

עוד עולה מהודעת הסוכן כי ביום הארוע הציג בפניו משיב 5 בפועל את הנשק.

אף הבריחה המהירה, מעת שמשיב 11 הודיע למשיב 5 בסמוך להצגת הנשק, כי המשטרה נמצאת באזור, מתיישבת עם המסקנה כי מדובר בנשק אמיתי, שכן אלמלא כן, לא היה צורך להימלט מהמקום ולהסתיר את הנשק (ר' בהקשר זה דו"ח הצפייה בסרטון מצלמת רכב הסוכן, המתעד את הגעת הרכב, הכנסת החפץ לתוכו, ועזיבת המקום).

מוסכם על הצדדים, למעשה, כי קיימות ראיות לכאורה שלאחר שיחת הטלפון הגיע המשיב למקום, ומשיב 5 הכניס את החפץ שהוצג לסוכן - דרך חלון הרכב, קרי שלא בדרך המקובלת, כשהוא עטוף. מהראיות לכאורה עולה גם כי משיב 5 הינחה אז את המשיב לעזוב את המקום, וכך נעשה.

לדברי הסוכן, בשלב מסוים אבד לו הקשר עם משיב 5, ובהמשך שלח לו משיב 5 סרטון בו נראות ניידות רבות בשכונת מגוריו.

גם סכום הכסף אותו העביר הסוכן למשיב 5 בטרם החל בנסיעה אחרי הרכב, מלמד כי הסוכן ראה את הנשק, והסכים לשלם את הסכום לצורך השלמת העסקה וקבלת הנשק לידי.

אין חולק כי בהמשך מסר משיב 5 לסוכן כי עקב הגעת שוטרים לאזור, התעורר חשד כי הסוכן הוא אכן סוכן סמוי, ואין חולק כי עקב כך זויף פרוטוקול בית משפט המלמד לכאורה על מעצר משיב 11. ואולם אין בזיוף פרוטוקול בית המשפט כדי לתמוך בטענת ההגנה לפיה אין המדובר בנשק אמיתי. על פניו, דומה כי זיוף הפרוטוקול נועד לכל היותר לסכל את עסקת מכירת הנשק, נוכח חשש המעורבים כי הקונה הוא סוכן סמוי.

ראיה נוספת התומכת במסקנה כי מדובר בנשק אמיתי היא תמליל שיחה מיום 13.2.25 בין משיבים 5 ל-11, ממנו עולה כי המשיב שבפניו אמר למשיב 5 שאלוהים אוהב אותם. השניים מדברים על חפץ בלשון נקבה, אולם המשיב שבפניו מציין את המילה רובה, משיב 5 מספר ש"הבחור" רצה לקנות "אותה" והגיע לבדוק "אותה", אומר כי חשבו שהבחור שהגיע לקנות הוא סמוי, ושמשיב 5 קיבל ממנו 70,000 ₪. נאמר כי אם "הם" (משתמע שהשוטרים) היו נכנסים לחצר, השניים היו "גמורים", שיש "עליה" את טביעות האצבעות של שני המשיבים, נאמר כי המשיב זרק אותה לפח, ועוד.

בשיחה בין שני המשיבים זמן קצר לאחר עזיבת מקום המפגש, משיב 5 נשמע מנחה את משיב 11 לשים "אותה" בבטן שלו ולאט לאט להעביר אותה, והמשיב 11 מאשר את הנחייתו.

כן מעדכן המשיב את משיב 5 שהחיפוש המשטרתי לא קשור ל"בן אדם". המשיב מסביר היכן זרק "אותה". המשיב אף שואל את משיב 5 מדוע לא אמר לו שהוא רוצה למכור אותה, שכן אם היה יודע זאת, היה קונה אותה בעצמו.

לא למותר לציין עוד, כי מדו"ח מיצוי פריקת טלפון המשיב מיום 28.7.2025, עולה כי המשיב קיים מספר שיחות בימים 13-14.2.25 עם משיב 5.

בשיחות נוספות של משיב 5 (עם אחרים), עולה מניתוח עמדת האזנת הסתר כי המשיב 5 מספר על מרדף משטרתי; בשיחה אחרת הוא מספר על החבאה ועל זה שבא מקלנסווה, קרי הסוכן, ומציין בשיחה נוספת כי ה"ברזל" נתפס. ומכאן, שכאשר משיב 5 משיח לפי תומו כשאנו יודע שהוא מואזן, הוא מציין פרטים העולים בקנה אחד עם המסקנה כי מדובר היה בנשק אמיתי ובכוונה ממשית לביצוע העסקה, והדברים מדברים בעד עצמם.

נהיר כי הברחת הנשק במהירות מהמקום, מיד לאחר שהמשיב התריע על המצאות משטרה באיזור, תומכת במסקנה כי מדובר בנשק אמיתי, שכן אלמלא כן לא היתה למשיבים סיבה להילחץ, לברוח מהמקום עם החפץ, ואף להסתירו. אף העובדה כי המשיב, אשר לטענתו לא ידע על העסקה, התריע על הגעת המשטרה ורק עקב כך לא הושלמה העסקה, תומכת במסקנה כי לא היתה כוונה לרמות את הסוכן, וכן במסקנה כי בפועל הגיעה משטרה לאזור, בניגוד לטענות המשיב בפניו.

אל מול ראיות אלו, ניצבת גרסת המשיב בחקירתו מיום 21.7.2025, במסגרתה טען כי מעולם לא התעסק עם אמל"ח, ומעולם לא ראה נשק. הוא טען כי משיב 5 הוא בן דודו, כי אין ביניהם קשר, סרב להשיב מתי ראה אותו לאחרונה ואם הוא מכיר את מספר הטלפון שלו -וזאת בניגוד לפלט השיחות המעיד על קשר ביניהם, ולהאזנת הסתר המעידה אף היא על כך.

המשיב מסר כי אינו עובד, וחי על חשבון הוריו.

הוא קשר עצמו לטלפון ממנו בוצעו השיחות ולבעלות על טויוטה לבנה ושימוש בה. משלב זה, כשנשאל על הרכב בו הוא משתמש, השיב שהוא אינו מעוניין עוד להשיב, ושמר על זכות השתיקה לגבי חלק מהשאלות.

בהודעתו מיום 23.7.2025, סרב לחתום על החקירה, הכחיש את החשד נגדו, ושמר ככלל על זכות השתיקה - גם כשנשאל לגבי הקשר שלו עם משיב 5, וגם כאשר הושמעו לו שיחות מפלילות לכאורה אודות העברה בזהירות של חפץ ונטען בפניו כי מדובר ב-16M.

יאמר כבר עתה כי שתיקתו יכולה להוות חיזוק לראיות נגדו, גם בשלב זה של בחינת קיומן של ראיות לכאורה (ראה לעניין זה בש"פ 5709/23, מדינת ישראל נ' אלסאנע (9.8.23)).

שאלת מודעות המשיב להיות "הדבר" שהוכנס לרכבו נשק מהשיחות אשר צוינו לעיל, בין המשיב למשיב 5, עולה כי המשיב התייחס מפורשות אל החפץ כאל רובה. יתרה מכך, השניים שוחחו אודות העברת החפץ לאט, על חיפוש משטרתי בגינו ברחו, ועל הסתרת אותו חפץ עקב כך. המשיב אף אמר למשיב 5 כי לו היה יודע שמשיב 5 מוכר רובה היה רוכש אותו לעצמו, ובמסגרת השיחה קיימת התייחסות לכך שטביעות האצבע של שני המשיבים נמצאים על החפץ.

בחקירותיו לא סיפק המשיב הסבר מניח את הדעת לשיחות שהושמעו לו.

מכאן שניתן להסיק במידה הנדרשת לשלב זה כי המשיב היה מודע לטיב החפץ, קרי להיותו רובה. העבירות המתגבשות כתוצאה מהמעשים שהוכחו לכאורה

לטענת המשיבה מקימים מעשי המשיב, בהינתן שעסקין כאמור בנשק אמיתי, בכך שהמשיב התריע על הימצאות המשטרה ובכך שהבריא את הנשק מהמקום, ביצוע עבירות של סיוע לסחר בנשק וכן נשיאה והובלת נשק בצוותא. ואולם לטעמי, כמצויין לעיל, בחינת מארג הראיות מגלה קושי בהוכחת העבירה של סיוע לסחר, שכן לא הוכח, ולו לכאורה, כי המשיב ידע על קיומה של עסקת נשק בין משיב 5 לסוכן, טרם התרחשויות או אף בזמן אמת.

כאמור, מוסכם על הצדדים כי המשיב לא הכיר את הסוכן טרם הארוע, וכן שהמשיב לא הביא את הנשק ולא קיבל את תמורת העסקה.

טענת המשיב, באמצעות בא כוחו, לפיה התריע מפני הגעת המשטרה למקום שכן למרבה הצער כך נהוג בסביבת מגוריהם, היא טענה המתקבלת על הדעת ואפשרית.

שיחת המשיבים לאחר הברחת החפץ, במסגרתה מוסר משיב 5 למשיב פרטים אודות עלות הנשק כפי שסוכם, והמשיב אומר למשיב 5 כי אם היה יודע שמשיב 5 מוכר נשק, הוא היה קונה אותו, מלמדת כאמור כי לא ידע כלל על המכירה. כך גם העובדה שהמשיב שאל את משיב 5 פרטים אודות זהות הקונה.

בריחת המשיב עם הנשק מתיישבת עם שיתוף פעולה כולל שלו בכל הנוגע להתראה מפני הימצאות משטרה באזור, והברחת חומרים או כלים האסורים בהחזקה, בעת התקרבות המשטרה למקום.

מכאן, שקיים קושי, לכאורה, להוכיח כי המשיב היה מעורב בעסקה טרם ההתראה על הגעת המשטרה למקום, או כי התריע אודות הגעת המשטרה שכן ידע על העסקה המתקיימת באותה עת.

מנגד, קיימת תשתית ראייתית מספקת לשם ביסוס העבירה של נשיאה והובלת נשק בצוותא. בהסתמך על הודעת הסוכן לפיה ראה את הנשק, על האזנות הסתר לשיחותיו של המשיב, אישור המשיב כי בבעלותו רכב טויוטה לבן, התואם לסרטון ודו"ח הצפיה במצלמות רכב הסוכן, ממנו עולה כי בסמוך להתראה בדבר הימצאות המשטרה במקום הגיע רכב כאמור בסמוך לסוכן ולמשיב 5, ומשיב 5 הכניס לרכב חפץ ארוך עטוף, דרך חלון הרכב, עזיבתו המיידית של הרכב את המקום, שיחות משיב 5 והמשיב אודות רובה, הסתרתו, ועוד - נמצא כאמור כי המשיב היה מודע לעובדה שהחפץ אותו נתבקש להסתיר הינו רובה, והוא הוביל אותו והסתירו.

בנסיבות אלו, נמצא כי הונחה תשתית ראייתית מספקת לשם קביעה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירה של נשיאת הנשק בצוותא, ואולם קיים קושי כאמור להוכחת העבירה של סיוע לסחר בנשק. אשר לעילות המעצר ולשאלת מעצרו של המשיב, הרי שקמות עילות מעצר הן מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(2) בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), והן מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) בחוק המעצרים, לאור חומרתם, טיבם ואופיים של המעשים.

המדיניות השיפוטית אותה התווה בית המשפט העליון בעבירות נשק, ככלל, קובעת כי נקודת המוצא היא מעצרו של מי שמואשם בעבירות אלו מאחורי סורג ובריה, וכי ניתן לאיין את חזקת המסוכנות במקרים חריגים בלבד (ראה בש"פ 5385/23 משלב נ' מדינת ישראל (21.7.2023)).

נוכח הצורך להילחם מלחמת חורמה בעבירות נשק, בשל ריבוי המקרים של שימוש בנשק בעת האחרונה, גוברת המסוכנות הנשקפת מעבירות ההחזקה ונשיאת הנשק, ומשכך כבד הנטל המוטל על המשיב לשכנע כי ניתן לאיין את מסוכנותו:

"לא ניתן להתעלם מן העובדה שעקב התפשטות תופעות ההחזקה והשימוש בנשק בכלל, ובמגזר הערבי בפרט - ובכלל זה בפזורה הבדואית - הרי נקודת האיזון מבחינת פסיקת בתי המשפט השתנתה. עתה, נוטה נקודת האיזון לצד העדפת האינטרס הציבורי של הגברת הביטחון האישי ומעצרו של נאשמים שמואשמים בעבירות של החזקה ושימוש בנשק" (בש"פ 5986/22, אבו אליעאן נ' מדינת ישראל (18.9.22)).

ביתר שאת נכון הדבר בעניינו של המשיב, אשר הסכים לקיומן של ראיות לכאורה באישום התשיעי, המייחס לו החזקת חלק, אביזר או תחמושת של נשק שלא כדיון, ומלמד לפיכך כי עיסוקו בנשק אינו חד פעמי או מקרי.

עם זאת, נוכח מצוות המחוקק בסעיף 21(ב)(1) בחוק המעצרים לפיה לא יורה בית המשפט על מעצר אלא אם לא ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך חלופית שפגיעתה בחירותו של המשיב פחותה, ונוכח הפסיקה המורה כי יש לבחון באופן פרטני את האפשרות לאיין את מסוכנות המשיב המסוים העומד בפני בית המשפט (ר' עמ"ת 63390-04-25

אבו סיאם נ' מדינת ישראל (11.05.25)), ובשים לב לגילו הצעיר של המשיב, והעובדה שלחובתו גמר דין ללא הרשעה מבית המשפט לנוער בעבירה של החזקת סכין, אני מוצאת להפנותו לקבלת תסקיר שירות המבחן. זאת, מבלי לטעת תקווה בלב המשיב, ואך על מנת שתהא בפני בית המשפט התמונה המלאה בעניינו.

משכך, מתבקש שירות המבחן להגיש תסקיר מעצר, במסגרתו תיבחן גם אפשרות מעצר המשיב באיזוק. נקבע להמשך דיון ליום 1.12.25 בשעה 10:00.

התסקיר יוגש עד יומיים עובר למועד הדיון.

ניתן והודע היום, 21.10.2025, כ"ט תשרי תשפ"ו